

Sygn. akt II K 967/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 marca 2016 r.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

w sprawie

J. S., syna Z. i I. z domu Z., urodzonego w dniu (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18.09.2009 r. sygn. akt XIII K 1079/09** za przestępstwo z art. 207 § 1 kk na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, którą następnie zamieniono na karę pozbawienia wolności; skazany odbył powyższą karę w okresie od 07.12.2011 r. do 15.01.2012 r.;

2. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 25.11.2013 r. sygn. akt XIV K 697/13** za przestępstwa z art. 209 § 1 kk i art. 190a § 1 kk na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; postanowieniem z dnia 29.08.2014 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; skazany odbył karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem w okresie od 27.01.2015 r. do 23.11.2015 r.;

3. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13.01.2014 r. sygn. akt II K 1148/13** za przestępstwa z art. 190 § 1 kk i art. 226 § 1 kk na karę łączną roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności, którą następnie zamieniono na karę zastępczą pozbawienia wolności; skazany aktualnie odbywa powyższą karę od 23.11.2015 r. do 18.06.2016 r.;

4. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 04.03.2015 r. sygn. akt II K 23/15** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata;

5. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 31.08.2015 r. sygn. akt II K 214/15** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania w okresie od 18.06.2016 r. do 15.12.2016 r.;

I. na mocy art. 568a § 1 kpk, art. 569 § 1 kpk, art. 570 kpk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk łączy orzeczoną wobec skazanego J. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13.01.2014 r. sygn. akt II K 1148/13 karę ograniczenia wolności oraz orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 31.08.2015 r. sygn. akt II K 214/15 karę pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu J. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13.01.2014 r. sygn. akt II K 1148/13 w dniach 15.10.2013 r. – 16.10.2013 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

IV. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w części dotyczącej wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18.09.2009 r. sygn. akt XIII K 1079/09, Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 25.11.2013 r. sygn. akt XIV K 697/13 oraz Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 04.03.2015 r. sygn. akt II K 23/15;

V. na mocy art. 626 § 1 kk, art. 624 § 1 kk zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

J. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

6. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 września 2009 r., sygn. akt XIII K 1079/09** za przestępstwo z art. 207 § 1 kk na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, którą następnie zamieniono na karę pozbawienia wolności; skazany odbył powyższą karę w okresie od 07 grudnia 2011 r. do 15 stycznia 2012 r.;

7. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 25 listopada 2013 r. sygn. akt XIV K 697/13** za przestępstwa z art. 209 § 1 kk i art. 190a § 1 kk na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; skazany odbył karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem w okresie od 27 stycznia 2015 r. do 23 listopada 2015 r.;

8. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1148/13** za przestępstwa z art. 190 § 1 kk i art. 226 § 1 kk na karę łączną roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności, którą następnie zamieniono na karę zastępczą pozbawienia wolności; skazany aktualnie odbywa powyższą karę od 23 listopada 2015 r. do 18 czerwca 2016 r.;

9. **Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 04 marca 2015 r. sygn. akt II K 23/15** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata;

10. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2015 r. sygn. akt II K 214/15** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania w okresie od 18 czerwca 2016 r. do 15 grudnia 2016 r.;

(Dowód: dane o karalności k. 7-9; odpisy wyroków w sprawach o sygn. : II K 1148/13, XIV K 697/13, XIII K 1079/09, II K 23/15 Sądu Rejonowego w Słupsku k. 14-16, 17-18, 19-20, 21-22; II K 214/15 SR Gdańsk-Północ k. 13; informacje o pobytach i orzeczeniach k. 26-27)

J. S. obecnie osadzony jest w Zakładzie Karnym S., w którym przebywa od 28 stycznia 2015 r. W trakcie swojego pobytu skazany nie był karany, jednokrotnie został nagrodzony. Nie było konieczności stosowania wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego. Opinia o skazanym za oceniany okres jest umiarkowana.

(Dowód: opinia o skazanym k. 25v.)

Sąd zważył co następuje:

Dyrektor Zakładu Karnego w S. B., pismem z dnia 21 października 2015 r. w trybie art. 12b Kodeksu karnego wykonawczego zwrócił się o rozstrzygnięcie czy występują przesłanki do wydania wyroku łącznego wobec osadzonego w nim J. S..

W kwestiach dotyczących możliwości połączenia kar orzeczonych wobec skazanego przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i zmiany z tym dniem stanu prawnego dotyczącego instytucji wyroku łącznego Sąd zobligowany był do zbadania czy w niniejszej sprawie zastosować przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. czy te aktualnie obowiązujące. Konieczność taka wynika bowiem z treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), zgodnie z którym przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

J. S. został skazany czterema wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawach II K 1148/13, XIV K 697/13, XIII K 1079/09 i II K 23/15 wydanymi odpowiednio w dniach 13 stycznia 2014 r., 25 listopada 2013 r., 18 września 2009 r. oraz 04 marca 2015 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2015 r. w sprawie II K 214/15. W efekcie uznać należało, iż nie wszystkie wymierzone prawomocnie wobec skazanego kary zostały orzeczone przed dniem 01 lipca 2015 r. bowiem do prawomocnego skazania J. S. wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku doszło już po tej dacie, tj. w dniu 31 sierpnia 2015 r. W efekcie możliwe było zastosowanie zarówno przepisów dotychczas jak i aktualnie obowiązujących, zatem rozważyć należało, które z nich są dla skazanego bardziej korzystne.

W sytuacji zastosowania przepisów dotychczasowych podstawy do wydania wyroku łącznego zaistniałyby dwukrotnie, tj. w przypadku wyroków Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawach XIV K 617/13 oraz II K 1148/13 oraz w przypadku wyroków Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie II K 23/15 i Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie II K 214/15. Skazany popełnił bowiem w każdym ze wskazanych wypadków dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny, wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Skazany jedną z tych kar, tj. karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 stycznia 2014 r. w sprawie XIV K 697/13 odbył przy tym w całości, a nadto nie zarządzono dotychczas wykonania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 04 marca 2015 r. w sprawie II K 23/15. Tymczasem na mocy art. 85 § 1 i 2 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym jedynym warunkiem do orzeczenia kary łącznej jest to, by kary te podlegały wykonaniu i były karami tego samego rodzaju bądź podlegającymi łączeniu. W efekcie uznać należało, iż możliwość orzeczenia kary łącznej zaistniała w wypadku wyroków Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie II K 1148/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie II K 214/15. W świetle powyższego Sąd uznał, iż względniejszą sytuację dla skazanego stworzy zastosowanie przepisów nowych, bowiem objęte wyrokiem łącznym zostaną kary podlegające wykonaniu, nie zaś te takie, które skazany już odbył lub ich wykonanie pozostaje zawieszona na okres próby, a tym samym faktycznie a nie jedynie pod względem prawnym, polepszy się jego aktualna sytuacja.

Tym samym Sąd uznał, iż potrzeba wydania wyroku łącznego zaszła w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (wyrok w sprawie II K 214/15 został wydany w dniu 31 sierpnia 2015 r.) a tym samym na mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Sąd zastosował przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym przez tę ustawę.

Następnie w niniejszej sprawie zbadać należało, czy na podstawie stosowanych, aktualnie obowiązujących przepisów zachodziły podstawy do wydania wyroku łącznego.

W myśl art. 569 § 1 kpk i art. 85 § 1 i 2 kk przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej i gdy oskarżony został już prawomocnie skazany lub wobec którego orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów. Natomiast warunki do orzeczenia kary łącznej uznaje się za spełnione wówczas, gdy

sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw a nadto podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne.

Następnym wymogiem jest możliwość połączenia orzeczonych kar, tj. są to kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że warunki do wydania wyroku łącznego zaszyły w odniesieniu do prawomocnych skazań J. S. wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie II K 1148/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie II K 214/15 a łączeniu podlegały kara pozbawienia wolności i kara ograniczenia wolności orzeczone tymi wyrokami.

Powyższe wynika z informacji o pobytach i orzeczeniach, dotyczących J. S.. Aktualnie odbywa on bowiem od dnia 23 listopada 2015 r. do dnia 18 czerwca 2016 r. zastępczą karę pozbawienia wolności w miejsce kary łącznej 1 roku i dwóch miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu w Słupsku z dnia 13 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1148/13, następnie od dnia 18 czerwca 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r.; do wykonania wprowadzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2015 r. sygn. akt II K 214/15. W efekcie uznać należało, iż wyżej wskazane, orzeczone wobec J. S. kary pozbawienia wolności są karami wymierzonymi na mocy prawomocnych wyroków i podlegają wykonaniu.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonej wyrokiem kary łącznej przede wszystkim wskazać należy, iż dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar jednostkowych, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar jednostkowych. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę, zgodnie z treścią art. 85a kk, przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uwzględnił ustawowe dyrektywy jej wymiaru określone w art.

86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk oraz postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65), a także względy humanitarne leżące u podstaw instytucji kary łącznej (L. Tyszkiewicz, komentarz do Kodeksu Karnego, tom II, Gdańsk 2001, s. 268) oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, karę łączną sąd wymierza w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji kar) do ich sumy (zasada kumulacji), nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Natomiast zgodnie z art. 87 § 1 kk w razie skazanie za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Zaznaczyć przy tym należy, że zgodnie z aktualnym orzecznictwem, ideą wydania wyroku łącznego jest uporządkowanie sytuacji prawnej skazanego, a nie działanie jedynie na korzyść skazanego w każdym aspekcie orzekania o wyroku łącznym. Teza o nie pogarszaniu sytuacji skazanego w wyroku łącznym nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów zamieszczonych w rozdziale IX k.k. ani też w przepisach rozdziału 60 k.p.k. Trudno także uznać za uzasadnione wywodzenie tej zasady z zakazu reformatonis in peius, który z oczywistych powodów nie obowiązuje w procesie wymiaru kary łącznej w ramach wyroku łącznego. W konsekwencji stwierdzić należy, że wprowadzenie tej pozaustawowej zasady do kręgu dyrektyw ograniczających swobodę sądu w procesie wymiaru kary łącznej, nie znajduje ustawowego oparcia, zaś jej konsekwencją jest naruszenie zasad wymiaru kary. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2011r. II AKa 14/11, KZS 2011/7-8/77). Przy orzekaniu kary łącznej nie może być dowolności w przypadku istnienia kilku możliwych wariantów orzeczenia kar łącznych prowadzącej do tego, że wybiera się wariant najbardziej korzystny dla skazanego. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.12.2011r., II AKa 228/11, KZS 2012/1/25).

Przekładając powyższe rozważania na karę łączną orzeczoną w niniejszej sprawie, łącząc orzeczone wobec skazanego J. S. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1148/13 i Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2016 r. sygn. akt II K 214/15, podlegające łączeniu, jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od 7 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyżej trzema wyrokami).

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej 9 miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. W kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego, Sąd zdecydował o braku podstaw do zastosowania w stosunku do oskarżonego zasady pełnej absorpcji. Skazany mimo, iż były wobec niego orzekane kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, nie wykorzystywał szansy jaką daje ten środek probacyjny i każdorazowo powracał na drogę przestępstwa, co ostatecznie skutkowało zarządzaniem ich wykonywania. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem i ta okoliczność zdecydowała o zastosowaniu zasady asperacji nie zaś pełnej kumulacji. Nie można bowiem zupełnie pominąć opinii Zakładu Karnego prognoza o tym, iż kryminologiczna względem skazanego jest umiarkowanie pozytywna.

Wspomniane wyżej okoliczności przemawiały za zastosowaniem w omawianym zakresie przy łączeniu kar zasady asperacji i zdaniem Sądu orzeczone, wskazana wyżej kara łączna pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględnia przedmiotowe okoliczności. W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie I wyroku łącznego a pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania

Na koniec podkreślić należy, iż także w obecnym stanie prawnym nie sposób pominąć przy wymiarze kary łącznej także prewencyjnego oddziaływania kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zawsze istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). J. S. popełnił szereg przestępstw, zatem należało brać pod uwagę stojące przed karą cele prewencyjne, o czym już jednak wspomniano, jak również kwestie związane z kształtowaniem świadomości prawej społeczeństwa (jako dyrektywa wymiaru kary łącznej wskazane także w treści art. 85a kk), nie do pogodzenia z którymi byłoby swoiste nadmierne premiowanie sprawcy, który popełnił znaczną ilość przestępstw, tylko dlatego, że złożony został wniosek o wydanie wyroku łącznego w czasie umożliwiającym zastosowanie instytucji kary łącznej. Sąd w pełni podziela stanowisko, iż jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. W ocenie Sądu takie okoliczności nie ujawniły się w niniejszej sprawie i brak było podstaw do zastosowania w przypadku orzekania kary łącznej zasady pełnej absorpcji czy pełnej kumulacji.

Sąd nie zastosował w stosunku do oskarżonego kumulacji pełnej, co już zasygnalizowano, także z uwagi na treść opinii o skazanym z zakładu karnego, w którym odbywa on karę. Opinia o skazanym wskazuje na to, iż skazany wykazuje pewien krytycyzm w stosunku do swojego zachowania i popełnionych przez siebie przestępstw, prezentuje postawę regulaminową, uczestniczył w programie readaptacji społecznej.

Powyższe wskazuje, iż orzeczone wobec skazanego kary wprawdzie nie odnoszą zamierzonego skutku, jednak dokonane ustalenia rokują w sposób umiarkowanie dobry na przyszłość, wskazują bowiem na postępującą resocjalizację skazanego. Dlatego Sąd wydał wyrok łączny w oparciu o zasadę częściowej absorpcji, pozostając w przekonaniu, że skrócenie kar pozbawienia wolności o dwa miesiąca należyście uwzględni także i fakt jego regulaminowego zachowania wobec położonych w zakładzie karnym.

W pkt. III wyroku na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie

II K 1148/13 Sądu Rejonowego w Słupsku w dniach 15 października 2013 r. do 16 października 2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W pkt. IV wyroku Sąd, na mocy art. 572 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 września 2009 r. sygn. akt XIII K 1079/09, Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 25 listopada 2013 r. sygn. akt XIV K 697/13 oraz Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 04 marca 2015 r. sygn. akt II K 23/15 wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania wyroku łącznego w zakresie wskazanych wyroków.

Ponadto Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości uznając, że jego aktualna sytuacja materialna, w tym fakt, iż jeszcze przez pewien czas będzie on przebywać w warunkach penitencjarnych, przemawia za uznaniem, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe.